

VOCEDIPADREPIO.COM

HELP DE ALLERZWAKSTEN IN DE SAMENLEVING !

Door MARIANO DIVITO, OFM CAP.

Het Evangelie van de H. Matteüs geeft ons vlak vóór het Lijdensverhaal de welbekende beschrijving van het laatste oordeel (zie Mt. 26-28): “Dan zal de Koning tot die aan Zijn rechterhand zeggen, ‘Komt, gezegenden van Mijn Vader; en ontvangt het Rijk dat voor u gereed is vanaf de grondvesting der wereld...., want Ik had honger....had dorst....was een vreemdeling....naakt....ziek....in de gevangenis....’” (vgl. Mt. 25, 34-36). Dit is niet zo maar een literaire voorkeur van de Evangelist om op een emotionele, directe en krachtige manier het einde van de menselijke geschiedenis en meer in het bijzonder “het einde” te beschrijven van het hele verlossingswerk van Christus. Hij wilde ons eerder de sleutel geven om het geheel van het Evangelie als Goed Nieuws te verstaan. Het is bijna alsof hij ons zegt: van nu af aan moet u het Evangelie gaan lezen, omdat de basis, het doel van heel Christus’ zending, en dus van de Kerk, die het sacramentele teken van Zijn redding is, is: Hem te herkennen als de Heer; wanneer Hij komt in Zijn glo-

rie (vgl. Mt. 25,31). Die reeds gekomen was in de volheid van de tijd (Galaten 4,4) en altijd en altijd zal blijven komen en aanwezig is in de gewonde leden van de mensheid. (vgl. Mt.25, 33 e.v.).

Zowel in het verleden als in onze tijd hebben veel mannen en vrouwen van verschillend geloof, maar ook ongelovigen en agnostici, gestreden, geleden en hun leven gegeven voor grote idealen zoals vrede, rechtvaardigheid, vrijheid, tolerantie.... Dit zijn allemaal nobele idealen, maar vaak echter bestonden er verschillende lezingen van dat ideaal, die hebben geleid tot verschrikkelijke tragedies. Het is ook volstrekt noodzakelijk dat men vecht en zijn steentje bijdraagt voor de verwezenlijking van deze grote idealen, die deel uitmaken van het levende weefsel van de wereld. Wij moeten echter die Koninklijke weg volgen die ons in het Evangelie wordt voorghouden en die feitelijk begint bij de allerzwaksten!

Bij deze fundamentele keuze moet onverbiddelek rekening worden gehouden met de verplichting aan onze christelijke roeping en de geloofwaardigheid van ons getuigenis. Dit

mag niet worden vergeten. Het gaat hier niet over ideologieën of over een sociale gedragslijn, maar over onze eigen cohesie en ons eigen antwoord op de hartenkreten die opstijgen van teveel plaatsen op deze wereld, van teveel mannen en vrouwen die gemarginaliseerd worden, zo niet totaal worden uitgesloten van die vooruitgang en dat welzijn van onze tijden, die toch buitengewoon zijn.

De geboorte en het nederdalen vanuit de hemel van het Kind Jezus te Bethlehem in de nacht van Kerstmis (Geloofsbelijdenis: “Die voor ons, mensen en omwille van ons heil uit de hemel is neergedaald...”) was niet iets symbolisch of op zichzelf staand, maar geeft geheel de zending aan van de Zoon van God en van heel Zijn natuur: “Hij die bestond in goddelijke majesteit heeft zich niet willen vastklampen aan de gelijkheid met God. Hij heeft zichzelf ontleidigd....Hij heeft zichzelf vernederd” (Filippenzen 2, 6ff).

We zouden kunnen zeggen dat ‘jezelf vernederen’ voor elke Christen de meest belangrijke en noodzakelijke geestelijke oefening is, die elke dag en overal in die immense school van het leven of in stil gebed kan worden beoefend in de tegenwoordigheid van God en, in deze dagen, vóór het Kindje Jezus.

Hoe veelbetekenend is voor ons het onderricht en het voorbeeld van Pater Pio in deze tijd! Zijn hart zou smelten en tranen zouden in zijn ogen komen bij het bidden en overwegen voor de kribbe over de nederigheid van de Zoon van God. Hij zou worden bezield om te helpen, te helen en verlichting te brengen.

Fr. Mariano Divito